

Mijn Story
23 januari 1991, Invalide door Tuinbouwgif

Revalidatiecentrum Utrecht, eind 1991

Vakantie Arnhem 2006, bij de Hooge Veluwe

Hoe ik gehandicapt ben geworden:

Wat U hieronder kunt lezen, komt uit kranten en een interview met de Revu.

Groenten & Fruit (22 februari 1991)

"Zorgvuldig werken had Methyl-ongeluk kunnen voorkomen"

Het ernstige ongeval met methylbromide op donderdag 23 januari 1991 is in hoge mate toe te schrijven aan onzorgvuldig handelen met dit bijzonder gevaarlijke grondontsmettingsmiddel. De dosering was meer dan vijf maal de wettelijk toegestane hoeveelheid.

In de laatste week van januari haalde een ernstig ongeval met Methylbromide in het Zuidhollandse Zevenhuizen de landelijke pers. Negen personen werden met vergiftigingsverschijnselen opgenomen in het ziekenhuis. Twee daarvan zijn nog in coma en verblijven op de intensieve afdeling van het Academisch Ziekenhuis in Utrecht. Een gezamenlijk onderzoek van de Arbeidsinspectie (Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid) en de AID (Ministerie van Landbouw, Visserij en Natuurbeheer) bracht aan het licht dat er bij deze ontsmetting veel zaken fout zijn gegaan. Dr. P.B. Koster is Hoofdinspecteur Gezondheid bij de Arbeidsinspectie 5e district, het district waaronder ook Zevenhuizen valt. Hij licht toe wat er mis ging en vooral ook wat er uit dit ongeval kan worden geleerd.

*Het gebruik van methylbromide is aan wettelijke voorschriften gebonden.
Heeft u overtreding van deze normen vastgesteld?*

Methylbromide mag nog slechts worden gebruikt voor de grondontsmetting in de teelt van kasrozen en heteluchttomaten. De wettelijk toegestane dosering is 40 gram per m². In dit geval betrof het een ontsmetting voor Bouvardia's (kasrozen stond in de papieren wat was aangevraagd) en werd meer dan 200 gram methylbromide per m² gedoseerd. Dat is meer dan vijf maal de toegestane dosering, wat een ernstig risico's met zich meebrengt.

In deze zaak blijkt dat heel duidelijk; maar ook in andere gevallen betekent een hogere dosering een verhoogd risico. Gaat het mis, dan is de concentratie gas vijf keer hoger. Waarom tot deze hoge dosering is besloten kan ik niet zeggen. In het overleg dat aan de gewijzigde toelating van het middel vooraf is gegaan, is mij niet gebleken dat het bedrijfsleven de toegestane dosering onvoldoende effectief vindt.

Hoe is het gas na de ontsmetting in de aangrenzende kasruimte kunnen komen?

De betreffende kas bestaat uit twee delen. In het voorste deel werd gegast, in het achterste deel gewerkt. In zo'n situatie moet de scheidingswand gasdicht zijn of gemaakt worden. Door de scheidingswand lopen een aantal verwarmingsbuizen. De openingen die daarvoor zijn gemaakt, waren niet gasdicht gemaakt. Met weinig moeite en nauwelijks extra kosten is dat al bij het installeren van de verwarming te doen. Er waren dus lekken in de scheidingswand. Op de tweede plaats bestond er een temperatuurverschil tussen beide kasdelen: het ontsmette deel was koud, de ruimte waarin werd gewerkt warmer. Daardoor is natuurlijke ventilatie, zeg maar een soort schoorsteen-effect ontstaan waardoor het gas in de verkeerde kas terecht kwam.

Was er aandacht besteed aan het voorkomen van gastransport via het drainage-systeem?

Ja en nee. Deze kas is vier jaar oud en voorzien van een nieuwe drainage met enkele verzameldrains. Die drains lopen dwars door beide afdelingen, terwijl de echte drains in de lengte-richting van de kappen lopen. De verzameldrains zijn keurig doorgezaagd en volgens de regels afgestopt, zodat via die buizen geen gas in de andere afdeling kon komen. Wat men zich niet heeft gerealiseerd is dat er onder het nieuwe drainage-systeem nog een ouder systeem lag. Dat was volledig intact, lag boven het grondwaterniveau en liep ook onder beide afdelingen door. Dat fungeerde als aanvoerkanaal naar de voorste afdeling. Dit is een belangrijk punt, want zo'n oud systeem is geen uitzondering. Veel kassen staan op plaatsen waar in het verleden ook al een drainage-systeem bestond. Ga je op zo'n plaats gassen met een dergelijk middel buiten de kas transporteren.

In dit geval is het middel via deze drains in de achterste afdeling terecht gekomen. Daar is het door de grond opgestegen en in het nieuwe drainage-systeem terecht gekomen. Op haar beurt fungeerde dat weer als een ideaal distributiemedium, waardoor uiteindelijk in heel de ruimte te hoge concentraties methylbromide aanwezig waren.

De aanwezigheid van zo'n oud systeem moet dus bekend zijn?

Ja, het is noodzakelijk vooraf uit te zoeken of er ondergronds een dergelijk systeem ligt. Weet je dat niet dan kom je bij het ontsmetten in een bloedlink situatie terecht. Wij vonden bij ons onderzoek al bij een van de eerste happen van de mobiele kraan het volledig intacte oude systeem. Overigens geldt dit niet alleen voor oude drainpijpen. Ook gedempte sloten kunnen als transportmiddel dienen.

Hoe is de concentratie in het voorste deel zo hoog kunnen oplopen dat er 9 mensen ziek werden?

Moderne kassen zijn potdicht als er niet wordt geventileerd. In deze kas werd niet geventileerd en er lag een energiescherm in. Alle methylbromide die via de scheidingswand en de bodem de ruimte in kwam, bleef daar ook hangen. En dat in combinatie met de hoge dosering heeft tot het bedroevende resultaat geleid.

Omdat er in het ontsmette deel folie op de bodem lag, kon het gas niet langs die weg naar buiten. In het achterste deel was uiteraard geen folie-afdekking aanwezig. Daardoor was er een constant concentratieverschil aanwezig: de methylbromide ontsnapte als het ware via de voorste kas naar de achterste.

INVALIDE DOOR TUINBOUWGIF

Begin dit jaar raakte André de Knecht en Gerard v/d Mooren invalide nadat hij in aanraking was gekomen met een veel te hoge dosis Methylbromide, die zijn werkgever Robert Vink gebruikte om kasgrond te ontsmetten. Methylbromide is een landbouwgif dat officieel verboden is, maar waarvoor het ministerie van Landbouw al jaren ontheffingsvergunningen afgeeft. Zonder die goed te controleren, omdat het zowel bij de Algemene Inspectie Dienst als op het ministerie een chaos is. Vorige week reageerde Landbouw minister Bukman uiterst arrogant op beschuldigingen van NOS laat over dat krukkige functioneren van de AID. Wie het verhaal leest van André de Knecht komt tot de volgende conclusie: Braks had al eerder horen af te treden en Bukman moet zijn grote bek houden.

Het is 23 januari 1991.

André de Knecht en zijn (ex)vrouw Liza, beiden 23 jaar oud, zijn in het achterste gedeelte van de bloemenkas aan het werk. De eigenaar van de kas, bloemkweker Robert Vink uit Zevenhuizen in Zuid-Holland, laat op datzelfde moment de grond in het voorste gedeelte van de kas ontsmetten. Om twee uur 's middags wordt Liza draaierig en kan ze nog net de kas uit rennen om te braken. Ook André en de zeven anderen in de kas voelen zich later op de middag niet erg lekker en gaan daarom allemaal wat eerder naar huis.

André de Knecht: 'Ik voelde me 's avonds wat moeier als normaal. Maar verder niks bijzonders. Ik ben gaan slapen en de volgende dag om zeven uur gewoon weer begonnen. Liza bleef ziek thuis.' Om kwart over tien is André al weer thuis en valt naast Liza in bed in slaap. Anderhalf uur later krijgt hij hevige stuiptrekkingen over zijn hele lichaam.

André de Knecht: 'Ik wist niet wat me overkwam. Het leek net of ik tegen het plafond aan stuiterde, zo erg lag ik te schokken. Liza belt angstig de dokter. Deze adviseert dat André moet blijven liggen omdat hij waarschijnlijk hyperventileert. Omdat André dreigt te stikken belt Liza kort daarop voor de tweede keer de dokter. Die komt snel en zegt dat André met spoed in het ziekenhuis moet worden opgenomen.' Hij wordt met spoed naar het ziekenhuis vervoerd.

De arts kan geen oorzaak aangeven. Ook in het ziekenhuis weet men aanvankelijk met de spoedopname geen raad. Dan hoort Liza dat een collega van André met dezelfde heftige verschijnselen is binnen gebracht. Toen dacht ik ineens dat het wel iets met dat spuiten van de grond te maken kon hebben, zegt Liza. De artsen stellen vragen en horen dat er met zwaar giftige Methylbromide is gespoten. Een gas dat in de Eerste Wereldoorlog nog werd gebruikt als zenuwgas. In de tuinbouw wordt het gebruikt als ontsmettingsmiddel, vooral omdat het goedkoper en sneller gaat dan het arbeidsintensieve stomen van grond.

Acht maanden later wacht André de Knecht ons op in een rolstoel. Als hij een hand wil geven, lukt dat niet. Zijn vingers blijven samengeknepen en zijn lichaam en benen schokken spastisch. Hij heeft twee maanden in coma gelegen en moest daarna alles opnieuw leren.

Zelfs praten.... Trots vertelt hij dat hij al een paar keer zonder riemen aan het looprek heeft geoefend. Gelaten vertelt hij: "Ik ben hele stukken in mijn geheugen kwijt. Van die dag herinner ik mij alleen dat ik in slaap ben gevallen en dat ik op gegeven moment zo erg lag te schokken dat Liza op mij moest gaan zitten. De eerste dag hebben de doktoren letterlijk tegen Liza en mijn ouders gezegd: "we geven hem weinig kans."

Hij schokt met de schouders: "Nou, ik ben er nog. En ik blijf vechten om weer zoveel mogelijk gezond te worden. Ik ga vooruit, maar heel langzaam. Ik kan bijvoorbeeld nog geen plastic bekertje vastpakken want dat knijp ik fijn. En uit een gewone beker drinken kan ik ook nog niet want mijn armen zwabberen dan alle kanten op. Ik heb gewoon geen controle over mijn handen en benen. Als hij het over het landbouwgif methylbromide heeft, wordt hij fel: "Dat spul mogen ze nooit meer gebruiken, dat had allang verboden moeten zijn."

Methylbromide stond al op de lijst van verboden ontsmettingsmiddelen. Alleen werden er heel gemakkelijk ontheffingen verleend. De werkgever van André de Knecht, bloemkweker Robert Vink, had ook zo'n ontheffing aangevraagd. Op het ontheffingsformulier vermeldde Vink dat hij rozen wilde gaan kweken. Voor die teelt zou Vink namelijk voor een ontheffing in aanmerking komen. Maar Vink ging in werkelijkheid bouvardia's kweken. En voor deze plantensoort zou hij geen ontheffing krijgen. Op het formulier stond ook dat er niet meer dan de wettelijk toegestane dosering van 40 gram methylbromide per vierkante meter zou worden gebruikt. In werkelijkheid werd er ruim 200 gram methylbromide per vierkante meter gespoten. Ruim vijfmaal de wettelijk toegestane hoeveelheid. Maar bloemkweker Vink en het ontsmettingsbedrijf Kringkoop uit Bleiswijk dat voor het spuiten was ingehuurd, vonden die veel te hoge dosering normaal. 'Anders ontsmet je niet goed,' was het argument. En ach, waarom ook niet.

De AID, de Algemene Inspectie Dienst, kwam toch vrijwel nooit kijken. Dus ook met de andere wettelijke voorwaarden werd de hand gelicht. Zo werd het folie dat tien dagen op de grond moet blijven liggen, zodat het gas niet vrijkomt, al op de tweede dag weggehaald. En Vink had helemaal voorzichtiger moeten zijn omdat hij wist dat er nog oude drainage-buizen onder de kas lagen, waardoor het gas gemakkelijk van het ontsmette deel van de kas naar het andere deel waar negen mensen werkten kon stromen.

Van die negen mensen zit een collega van André de Knecht ook in een rolstoel. Hij is er minstens even erg aan toe. De anderen hebben meer geluk gehad. Al vertelt Liza dat ook zij negen maanden later nog steeds wel eens last van vergeetachtigheid heeft. "Als ik snel iets wil pakken grijp ik nog wel eens mis. Dat heb ik eigenlijk pas sinds kort in de gaten. Ik viel kort geleden ook bijna van de trap, omdat ik opeens achterover leek te klappen. Ik heb ook nog steeds problemen met mijn coördinatie."

De eigenaar van de kas: 'Mij treft geen blaam'

Eigenaar van de tuinbouwbedrijf in Zevenhuizen, Robert Vink, begrijpt nog steeds niet waarom er zo negatief wordt gedaan over het gebruik van methylbromide.

Vink zegt: "Neem nou zeewater. In zeewater zit ontzettend veel broom. Al die mensen die gezellig een wandelingetje langs het strand maken worden toch ook niet ziek!" En over de vergiftigingszaak die twee van zijn medewerkers in een rolstoel deed belanden zegt hij kort: "Dat was een ongeval. Net zoiets als dat je met een auto tegen een boom rijdt. Dit kon gebeuren door een verborgen gebrek in het land. Je moet het vergelijken met een nieuw huis dat je net hebt gekocht, waarvan het plafond naar beneden komt en waar jij onder terecht komt. Mij treft geen blaam."

• *Maar u heeft de wettelijke toegestane dosering van 40 gram per vierkante meter verhoogd naar 200 gram?*

'Als we 40 gram hadden gebruikt, was het ook gebeurd.'

• *Om de ontheffing te krijgen heeft u gezegd rozen te gaan telen terwijl u wist dat het in werkelijkheid om Bouvardia's ging waarvoor geen ontheffing voor verleend zou worden?*

'Ach, drie weken eerder had ik voor Bouvardia's nog wel met methylbromide mogen ontsmetten. Wat maken die paar weken nou uit! Als je harder dan 50 kilometer per uur rijdt ben je ook in overtreding. Dan krijg je een boete.'

• *Voelt u zich verantwoordelijk voor wat er gebeurd is?*

'Nee, absoluut niet. Absoluut niet. Het was een ongeval.' Directeur J. Zwinkels van het bedrijf Kringkoop uit Bleiswijk dat de grond ontsmette bij Vink, zegt zich wel degelijk van zijn verantwoordelijkheid bewust te zijn. "Van de andere kant, "zegt Zwinkels, "weet ik ook dat wanneer de betrokken situatie meer nodig heeft dan de wettelijke norm voorschrijft, je moet daarop inspelen.

En dat hebben wij gedaan. Dat mag er op duiden dat wij de landbouwkundige verantwoordelijkheid hebben laten meewegen. En inderdaad, het toetsen aan de wettelijke norm hebben wij niet altijd uitgevoerd. Je kunt dan ook niet zeggen dat het een menselijke fout was. Wij hebben het als beleid gevoerd. Een verantwoord beleid."

Wiel Senden: 'Van controle door de AID komt weinig terecht'

Ingenieur Wiel Senden van het SP-Milieu Alarmteam (Socialistische Partij) is woedend over het ongeval. Hij springt bijna uit zijn vel als hij Zwinkels over 'verantwoord beleid' hoort praten.

Senden: 'Al in 1981 stuurden wij een brandbrief naar de toenmalige minister Braks van Landbouw en Visserij waarom hij na een algemeen verbod op methylbromide al heel snel ontheffingen op dit verbod verleende. Het is toch schandelijk dat Braks in 1981 zei er binnen vijf jaar een vervanging voor methylbromide moest zijn en dat er tien jaar na dato nog steeds mensen in rolstoelen verdwijnen als gevolg van het gebruik van methylbromide.'

Sinds methylbromide in de jaren zestig in gebruik werd genomen als ontsmettingsmiddel zijn er in het Westland tientallen mensen slachtoffer van geworden. In september 1967 stierf een 29-jarige man aan een methylbromide-vergiftiging. En ook nu nog wonen er tientallen mensen in het Westland die invalide werden nadat zij in aanraking kwamen met het middel.

In de periode 1970-1982 werden er in het Academisch Ziekenhuis in Utrecht en in het nationaal Vergiftigingen Informatie Centrum 5000 vergiftigingen bij volwassenen gemeld. Vergiftigingen die allemaal het gevolg waren van gebruik van bestrijdingsmiddelen. Uit een recent onderzoek van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne (RIVM) blijkt dat op grond van de huidige milieuregels bijna driekwart van de hoeveelheid oude bestrijdingsmiddelen die in de land- en tuinbouw voor 1977 gebruikt werden, verboden moeten worden. In de land- en tuinbouw zijn nog 148 van deze oude middelen in gebruik. Het zijn juist deze oude middelen die circa 80% uitmaken van de ruim twintig miljoen kilogram bestrijdingsmiddelen die in Nederland jaarlijks worden gebruikt. "Bij veel landbouwers staan ook nog oude verboden middelen in de schuur. Die worden gewoon opgebruikt," zegt ingenieur Senden. Bij het Milieu Alarmteam zijn ook meldingen binnengekomen dat er vanuit België illegaal landbouwgif naar Nederland wordt ingevoerd. "Allemaal zaken waar de Algemene Inspectie Dienst (AID) van het ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij toch op zou moeten letten." Deze inspectiedienst moet het gebruik van methylbromide bij tuinders controleren. Maar van dat controleren komt volgens ingenieur Senden in de praktijk niet veel terecht.

Senden: "De AID heeft voor het jaar 1991 in totaal 550 mens-uren staan om op het gebruik van methylbromide te controleren. Eind juni hadden zij daar al 495 van opgebruikt. Als je dat ziet, weet je dat het beleid ten aanzien van bestrijdingsmiddelen niet werkt. En in 1987 meldde diezelfde AID vol trots een hoog percentage controles op het gebruik van methylbromide te hebben uitgevoerd. Toch waren ze in dat jaar niet in staat te ontdekken dat er op grote schaal de hand werd gelicht met de wettelijk maximale toegestane hoeveelheid. Ik kan daaruit maar twee conclusies trekken. Of de onderzoeken verdwijnen bij de AID in de prullenbak of de ontsmettingsbedrijven besodemieteren de boel."

Hoe dan ook, de AID blijkt in toenemende mate niet in staat afdoende te controleren. Senden staat met zijn kritiek op de AID niet in zijn eentje. Na de affaire met visfraude vorig jaar bracht de vakgroep Bestuurskunde van de Universiteit van Leiden in samenwerking met het onderzoeksbureau Twijnstra Gudde een vernietigend onderzoeksverslag uit over de AID. Zo concludeerde het rapport:

'Het beeld overheerst van een in vele opzichten gebrekkig functionerende organisatie, waar spanningen, irritatie en frustratie zijn opgehoopt'.

En vorige week nog liet NOS Laat een hoofdinspecteur van de AID aan het woord die melding maakte van intimidatie-praktijken door de interne recherche van de AID.

De betrokken AID ambtenaar die proces verbaal opmaakte in de vergiftigingszaak in Zevenhuizen wil geen commentaar geven over de zaak betreffende de methyl-vergiftiging. Zijn afdeling verwijst ons naar het ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij. Fractievoorzitter Ria Beckers van Groen Links maakt zich inmiddels ook zorgen om het functioneren van de AID. Als wij haar de affaire in Zevenhuizen voorleggen zegt ze: "Als in de Kamer straks de controle van de AID aan de orde komt zal dat voor ons, en ik hoop ook voor andere Kamerleden, een belangrijk punt zijn. Zolang de situatie bij de AID niet verandert maak ik mij ernstige zorgen over het controlebeleid..."

In het revalidatiecentrum de Hoogstraat brengt Liza een bekertje koffie naar de mond van André. Ze zijn nu bijna drie jaar getrouwd.

Hun toekomst?

Er loopt een civiele procedure voor een schadevergoeding tegen Vink. Maar beiden vinden ze het herstel van André het belangrijkste. De doktoren kunnen geen enkele garantie geven of André ooit zal genezen, dan wel volledig invalide zal blijven. André de Knecht zegt vastberaden: "Ik vecht voor mijn revalidatie. Een knokker ben ik altijd al geweest. Als ik straks maar weer kan lopen ga ik zeker weer voetballen." Zijn vrouw Liza zwijgt.

Wat u hierboven heeft kunnen lezen was van oktober/november 1991 zo'n 9 maanden na het ongeval. De naam van Liza, komt regelmatig in het stuk voor, er staat alleen dat het mijn vrouw is, maar dat is verledentijd want in juni 1994 zijn wij gescheiden. En gelukkig ben ik in augustus 2000 weer getrouwd met Daniëlle, en wij wonen zelfstandig in een aangepast huis.

Krant van ongeveer 3 jaar (1994) na het ongeval.

ZES MAANDEN GEEIST VOOR GIFINCIDENT IN TUINDERSBEDRIJF

Rotterdam, Twee jonge knapen in de Rotterdamse rechtzaal het levende bewijs van een ernstig bedrijfsongeval in een plantenkas.

Bij het ontsmetten van de grond in een grote kas in Zevenhuizen (Zuid-Holland) raakten negen werknemers van tuinder Robert Vink (40) vergiftigd door ontsnappende methylbromide. Ook de tuinder zelf is een dag opgenomen geweest in het AZU. De werknemers André de Knecht en Gerard van der Mooren raakten voor hun leven verlamd door het inademen van het ruik- en kleurloze gif. Vermoedelijk bereikte het gif hen via een drainage-buis, die boven de grondwaterspiegel was komen te liggen. Vink kende het bestaan van die drainage niet. Bij eerdere, soortgelijke ontsmettingen was er niets verkeerd gegaan.

Officier van justitie mevrouw mr. L. de Jonge vond dat werkgever Robert V. verantwoordelijk gesteld kon worden voor het ongeluk. Ze achtte hem schuldig aan het veroorzaken van 'zwaar lichamelijk letsel door schuld'. Daarom eiste ze tegen hem een jaar celstraf (waarvan de helft voorwaardelijk) plus een voorwaardelijke ontzetting uit het tuindersbedrijf voor de duur van een jaar.

Het bedrijf van Vink kreeg een eis te horen van 30.000 gulden boete plus publicatie van het vonnis in twee landelijke dagbladen. Tegen de coöperatie die de fatale ontsmetting had uitgevoerd, Kringkoop in Bleiswijk, werd 50.000 gulden geëist plus publicatie van het rechtelijk vonnis. Voor gasdeskundige Karsten B. (33) een werknemer van Kringkoop had de officier drie maanden voorwaardelijk in gedachten. De officier van justitie nam het tuinder Vink vooral kwalijk dat hij opdracht had gegeven tot het gebruiken van een veel te hoge dosis methylbromide (200 gram per m² in de plaats van de maximale toegestane 40 gram). Bovendien had hij de afdekfolie veel te vlug verwijderd had hij zijn personeel al weer in de kas laten werken, voordat de kas officieel 'gasvrij' was verklaard.

"Uitspraak 19 maart 1994"

Vervolg van het krantenbericht hierboven "De uitspraak"

DIENSTVERLENING VOOR ONZORGVULDIG GEBRUIK VAN METHYLBROMIDE

Rotterdam - Tuinder Robert Vink uit Zevenhuizen (Zuid-Holland) heeft van de rechtbank in Rotterdam 180 uur dienstverlening opgelegd gekregen na een ongeluk met het giftige bestrijdingsmiddel methylobromide. Negen mensen moesten naar het ziekenhuis, omdat zij de stof hadden ingeademd. Twee raakten verlamd.

De 40-jarige Vink had volgens de rechtbank beter moeten opletten toen hij in januari 1991 zijn kassen liet behandelen met methylobromide. De tuinder had op zijn aanvraag voor behandeling bovendien gezet dat er rozen zouden komen te staan. In werkelijkheid kwamen er bouvardia's, waarvoor geen methylobromide meer mocht worden gebruikt. Daarom kreeg hij nog 6000 gulden boete en vier maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaar.

Officier van justitie mr. L. de Jonge had tegen Vink een jaar celstraf geëist waarvan zes maanden voorwaardelijk of 240 uur dienstverlening. Voorts eiste zij tegen Vink een jaar voorwaardelijke ontzetting uit zijn beroep en een boete van 36.000 gulden. Het bedrijf moet 25.000 gulden boete betalen.

Het bedrijf van de 59-jarige directeur Johannes Z., dat het gas gespoten heeft, moet 24.000 gulden betalen, in plaats van de 70.000 die geëist waren. Het bedrijf heeft volgens de rechtbank willens en wetens de wet overtreden door vijf keer zoveel methylobromide te gebruiken dan was toegestaan.

De gasdeskundige die namens het bedrijf met de methylobromide werkte, de 33-jarige Karsten B., moet 2000 gulden betalen en krijgt een maand gevangenisstraf als hij binnen een proeftijd van twee jaar nog eens in de fout gaat. Karsten B. hoeft daar niet bang voor te zijn: hij is zo aangeslagen door het ongeluk en de gevolgen ervan, dat hij ander werk heeft gezocht.

Door de misstappen die er gemaakt zijn zoals in Zevenhuizen 1991 en nog ver daarvoor, heeft de minister van VROM het gebruik van Methylobromide per 1 januari 1992 verboden.

Link Methylobromide

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Methylobromide>